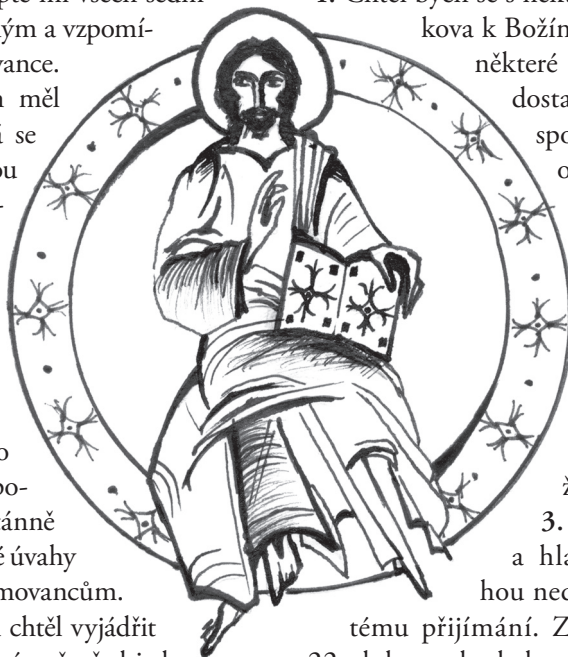


## Lev, skříň, čarodějnice a biřmovanci

Když jsem před jedenácti léty připravoval první partu k biřmování, ptal se mě někdo z nich, co bych si přál jako památku na toto moje první biřmování ve Valašském Meziříčí. Tenkrát jsem měl rozečtený první díl Letopisů Nárnie. Neváhal jsem tedy a řekl svoje skromné přání: Kupte mi všech sedm dílů! Četl jsem pak jeden díl za druhým a vzpomínal vděčně na svoje nejmilejší biřmovance.

Dokážete si představit, jakou jsem měl radost, když se splnil můj sen a já se dověděl, že Letopisy Nárnie budou zfilmovány a že se o to pokusí režisér Andrew Adamson (Shrek I a II). Film jsem již viděl a hudbu (mimo chodem opravdu vynikající) si potichoučku pouštím i k soukromým modlitbám. Těším se také na to, až se bude film promítat v našem městě podruhé. Už teď zvu děti, aby si to nenechaly ujít. Když jsem byl v kině poprvé a film skončil, děti začaly spontánně tleskat. To se stává málokdy. Tolik mé úvahy o Letopisech Nárnie a teď zpět k biřmovancům.

Biřmování se kvapem blíží a já bych chtěl vyjádřit své přání, tentokrát již méně skromné než před jedenácti léty. Kdybych tak někde objevil skříň, kterou bych se s letošními biřmovanci dostal do Nárnie. Tam bychom prožili mnohá dobrodružství, ve kterých by šlo o život. Setkali bychom se se lvem Aslanem a s jeho pomocí bychom se opravdu dobře připravili na biřmování. To vše by trvalo asi tři roky. Po návratu bychom zjistili, že tady uplynulo jen několik málo vteřin, a biřmovanci by se radovali, že ušetřili spoustu drahocenného času na své bohubilé aktivity, které přímo nesouvisí s biřmováním. Já bych pak mohl před biskupem dosvědčit, že kandidáti na biřmování jsou připraveni svěst rozhodující bitvu o Boží království nejen v Nárnii, ale i tady na zemi. Dál už tyto úvahy rozvíjet nebudu. Někdo by mohl začít pochybovat o mé duševní kondici. Budu se tedy snažit vy-



jádřit reálnější přání. Přesto bych chtěl poprosit všechny Lucinky, aby prolezy různé skříně, kdyby náhodou...

Co bych si tedy přál?! Posuďte sami, nakolik se moje přání mohou vyplnit.

1. Chtěl bych se s některými biřmovanci vypravit do Krakova k Božímu Milosrdenství. Snad to bude pro některé skříň, kterou se alespoň na chvíli dostanou do jiného světa. Hledám tedy sponzory této akce, abychom v době oprav a chystaných staveb nezatížili peněženky rodičů a farní účet.

2. Modlete se za biřmovance! Letos jsem nestačil rozdat přihlášky k těmto modlitbám. Spoléhám na horlivost farníků. Zvláště se přimlouvám o modlitbu Korunky. Ta je velmi účinná, ať se jí modlí kdokoliv. Vždyť se v ní dovoláváme Božího milosrdenství a ne našich zásluh.

3. Přál bych si, aby mnozí farníci a hlavně biřmovanci přistoupili druhou neděli velikonoční (23. dubna) k svatému přijímání. Z tohoto důvodu budu i v sobotu 22. dubna odpoledne v kostele zpovídat.

4. Přál bych si, aby se všichni farníci podle svých možností zapojili do přípravy na biřmování. Tím spíše, že letos nebude žádná primice či jiná oslava.

5. Předposlední přání. Kdyby se Vás náhodou někdo s biřmovanců ptal, co by mi mohli koupit jako památku na biřmování 2006, můžete jim poradit DVD Letopisy Nárnie. Lev, čarodějnice a skříň. Vyjde 26. dubna.

6. A ještě poslední přání: Přání velikonoční! Přejí všem farníkům a čtenářům Života farností milostiplné velikonoční svátky, naplněné radostí, pokojem, silou a moudrostí vzkříšeného Pána! Nebojte se, on silný Lev a pokorný Beránek, je s námi po všechny dny až do konce světa.

*O. Pavel*

## Druhý vatikánský koncil: podnět k celkové a zásadní revizi katecheze Církve

Druhý vatikánský sněm znamenal významný přelom v chápání i realizaci náboženské výchovy a konkrétně katecheze. Jestliže bychom měli velmi stručně říci, v čem tento přelom spočívá, vyjádřili bychom to takto: vlivem osvícenství byla katecheze po staletí redukována na výuku dětí a mládeže náboženským pravdám prostřednictvím teologicky formulovaných otázek a odpovědí. Současně byla katecheze hlavním nástrojem náboženské socializa-

ce. Po druhém vatikánském sněmu Církev začíná chápat katechezi jako celistvou formaci, kterou doprovází věřícího člověka během jeho života a pomáhá mu na jeho cestě víry vstříc zralosti.

Leckoho může překvapit fakt, že mezi dokumenty druhého vatikánského sněmu není ani jeden, který by se výslovně zabýval katechezí.

*dokončení na straně 7*

# Malé ohlédnutí

## část IV

Jako doplněk **Malého ohlédnutí** z minulého čísla ŽF bych zde rád uvedl text z knihy našeho spoluobčana, p. Františka Šimíčka. Jedná se úryvek z prvního dílu jeho **Kovárný duší**. Text je poněkud zkrácen, nicméně v naší farní knihovně jsou oba díly zmíněné publikace k dispozici, takže je možno si je přečíst v celé kráse.

...Jednoho dne se na naší dílně objevil otec Braitto, opat Vít Tajovský, opat Jan Opasek a Josef Zvěřina a usadili se u našeho stolu. Byl s námi i Dr. Ríša Havel, neurolog, a tak začala u našeho stolu univerzita. Střídali se v různých duchovních přednáškách, byli tam i jiní experti, kteří přednášeli z civilních oborů a Dr. Havel ze zdravotnictví. Takže

jsme ten čas u peří nepromarnili. Jednoho dne slíbil otec Braitto, že nám na druhý den udělá přednášku o Janu Husovi, že to je jeho celoživotní práce. A byli jsme tou přednáškou všichni překvapeni. Braitto ty bludy, které Hus kázal, široce rozebíral z teologického hlediska a zjišťoval, že k nim Hus došel ze své hluboké víry v eucharistického Ježíše a že v diskusích koncilu své chybné přesvědčení uznal. Pamatuji si jen poslední Braittova slova: „Hus zemřel jako katolický kněz s mariánskou písní na rtech.“ Braitto zemřel v r. 1963. Jak to, že se jeho celoživotní dílo ztratilo? Nikdo o tom nic neví. Otec Braitto byl přece nějaký teolog, známý v celém katolickém světě, tak jeho celoživotní zkoumání muselo mít opravdu vědecký podklad! Proč beze stopy zmizelo, mi zůstane hádankou. Ti, kteří ho v posledních chvílích jeho života ošetřovali, by měli o tom něco vědět!

*P. František Urban, kaplan*

Jméno	Funkce	Období	Poznámky
P. Petr Šustáček	kaplan VM	1976-1981	odchází jako duchovní správce do Valašské Bystřice; od r. 1990 v Moravské Ostravě (přechodně i v Ostravě - Mariánských Horách); od r. 1997 v Kozmicích (děkanát Hlučín)
p. Josef Brázdil	kostelník VM	1976-1984	v letech 1984-1988 zastává funkci kostelníka P. Alois Wajnar
pí. Marie Pernická	kostelnice v Brankách	1977-2004	nejprve uklízela v kostele, od r. 1978 kostelnice s p. Josefem Bártlou (1978-1982)
p. Josef Geryk	varhaník VM	1977-1982	hraje pouze o víkendech
pí. Květoslava Duřpeková	varhanice VM učitelka hudby na ZUŠ	1977-1989	řeholní sliby složila tajně, založila pěvecký sbor Hedvika, po revoluci odchází do kláštera Sester sv. Kříže (Kroměříž), v současnosti v Domově důchodců v Radkově Lhotě (děk. Přerov)
P. Bohumír Vitásek	kaplan VM	1981-1984	od r. 1983 pověřen vedením úprav liturgického prostoru dle směrnic II. vat. koncilu (bohoslužby dočasně u sv. Jakuba); přeložen do Opavy; od r. 1988 v Červené Vodě (děk. Zábřeh); od r. 1991 duchovním správcem farnosti sv. Václava v Olomouci
p. Bohumír Kratochvíl	varhaník VM	od r. 1982	jako regenschori od r. 1986 (vznik a vedení chrámového sboru); dále hrají: pí. Jaroslava Fabiánová, Petr Novák; na pohřbech pí. Marta Staňová, p. František Maliňák, p. Dušan Zemánek (z Hustopeč nad Bečvou) aj.
pí. Marie Svobodová	úklid kostela v Krásně	od r. 1983	její syn, p. Ludvík Svoboda, je řeholním bratrem v jezuitském řádu
p. Miroslav Kostíha	kronikář v Lešné	od r. 1983	před tím psali kroniku duchovní správce
P. Ludvík Dřímál	rodák z VM	vysvěcen 1984	kaplanem ve Frýdku; od r. 1987 duchovním správcem v Oseku n. Bečvou (děk. Hranice n. Moravě); poté na studiích v Římě; od r. 2001 učí na CMTF UP Olomouc
P. Pavel Zíbal	kaplan VM	1984-1985	jezdí i do Loučky; v květnu zaven stát.souhlasu - působil zde podle vlastních slov „od Jakuba do Jakuba“ (23. 7.); poté jako důchodce ve Štípně (děk. Zlín); od r. 1990 duchovním správcem v Hluku (děk. Uh. Hradiště); od r. 1995 v domově důchodců v Radkově Lhotě u Dřevohostic (děk. Přerov); v červenci 2006 bude děkovat za 60 let kněžské služby
s. Anna Dřímálová	rodačka VM	od r. 1985	sestra v klášteře Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži; další řeholní povolání z farnosti VM: s. Květoslava Duřpeková, s. Marie Vránová, s. Dagmar Dvořáková, s. Lenka Kublová, s. Marie Kundrátková, s. Marie Vaiglová aj.
P. Petr Prokop Siostrzonek OSB	kaplan VM	1985-1986	ujímá se duchovní správy v Loučce (r. 1986 ji přechodně spravuje i P. Fr. Dobeš); po odchodu z VM několik měsíců u sv. Mořice v Olomouci; pak pracuje v rožnovské Tesle (v důsledku ztráty státního souhlasu); po revoluci v Ratajích (děk. Kroměříž); krátce také ve Strážnici; od r. 1990 v Praze - nyní převorem břevnovského kláštera benediktnů (byl oblíbeným moderátorem adventních koncertů vysílaných v TV, rovněž moderoval koncerty na Velehradě)
p. Vojtěch Holeňa	kostelník v Lešné	od r. 1986	před ním se zde střídali jeho 4 synové (po ukončení školní docházky)
P. František Eliáš	kaplan VM	1986-1987	po infarktu P. Krupici učí na všech školách; zajišťuje také většinu bohoslužeb; přišel s myšlenkou biblických hodin (konaly se v kostele sv. Jakuba v Krásně); odchází do Velkých Losin (děk. Šumperk); od r. 1992 duch. správce a děkan v Zábřehu na M.
P. František Petřík	děkan duchovní správce v Rožnově pod Radhoštěm	1986-1994	poté odchází coby ředitel Arcibiskupského gymnázia do Kroměříže; od r. 1995 v Napajedlích (děk. Otrokovice); od r. 2003 (po vážné operaci) vypomáhá ve farnosti sv. Mořice v Olomouci (už deset let má na starosti formaci trvalých jáhnů, je též kaplanem pro vězně a spirituálem Vyšší odborné školy v Olomouci)
P. Jan Valenta	duchovní správce VM  1993-1994 děkan	1987-1994	r. 1987 vychází Denní modlitba církve - možnost modlitby v kostele; P. Jan Valenta zakončil r. 1987 cyklus biblických hodin (v kostele dělal výklady na knihu Skutků apoštolských a Zjevení sv. Jana); v lednu 1991 založena farní rada, v téže roce biřmování (o. biskup Hrdlička) - 55 farníků; od r. 1992 začínají pravidelné celonoční adorace Nejsv. svátosti oltářní na I. pátky; od prosince 1993 začíná vycházet „Život farnosti“ (přejmenován na „Život farnosti“); r. 1993 vysvěcena kaple P. Marie fatimské v Hrachovci (stavitelem kaple byl p. Jaroslav Pelc); r. 1994 vzniká I. společenství neokatechumenátní cesty; P. Valenta odchází jako duch. správce do Vracova (děk. Kyjov), od r. 1999 kaplanem ve Velké Bystřici (děk. Olomouc)
P. Josef Kuchař	kaplan VM	1987-1990	pokračoval v biblických hodinách po P. Eliášovi - ve spolupráci s mnoha farníky; odchází do Ratají (děkanát Kroměříž); od r. 2000 ve Vlachovicích (děkanát Valašské Klobouky)
pí. Ludmila Mohelníková	kuchařka VM	1989-1994	členka Třetího řádu sv. Dominika (vede společenství dominikánských terciářů v Rožnově pod Radhoštěm); šila mešní roucha; její manžel, p. Karel Mohelník, prováděl revizi elektrických rozvodů na faře VM, pomáhal také při budování a rekonstrukci topení a osvětlení farního kostela

Jméno	Funkce	Období	Poznámky
br. Ludvík Dřímál	trvalý jáhen VM	vysvěcen 1990	již od totalitní doby aktivně činný v Sekulárním františkánském řádu; po revoluci rok učil náboženství v Krhové a Hrachovci, obětavě roznáší sv. přijímání nemocným, vydatně pomáhá při vedení farní kanceláře a jiné
P. Jaroslav Polách	kněz – rodák z VM	vysvěcen 1990	ustanoven za kaplana do Kravař (děkanát Hlučín); od r. 1993 duch. správcem ve Valašské Bystřici; r. 2000 přeložen do Kunovic (děkanát Uherské Hradiště)
pí. Ludmila Vránová	katechetka VM	od r. 1990	učí na faře, v minulosti i na zvláštní škole, v Krhové, Podlesí a Hrachovci; od r. 1991 je mluvčí všech katechetů děkanátu Val. Meziříčí; stará se o výzdobu učebny náboženství na faře a o nástěnky (před kostelem a ve vestibulu vlakového nádraží)
pí. Marie Štěpančíková	katechetka VM	1990–1998	učila postupně na faře, v Jarcově, na Křižné i v Hodslavicích; od r. 1996 zajišťuje za Lidovou stranu zájezdy (po organizační stránce)
pí. Marie Tydlačková	katechetka VM	1990–1991	učila na faře, od r. 2003 v Jarcově a Podlesí
br. František Kubenka	trvalý jáhen z VM	vysvěc. 1991	ve VM od r. 1967; ustanoven pro farnost Rožnov pod Radhoštěm, vypomáhá i ve VM
p. Vít Žilinský	katecheta VM	1991–1993	učil v Poličné; vede skautský oddíl a ministranty ve farnosti (četné schůzky a tábory)
pí. Libuše Furmánková	ředitelka Farní charity ve VM	1992–2001	Farní (oblastní) charita VM založena v listopadu r. 1992; r. 1996 zřízena Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba (CHOPS) v Penzionu pro důchodce na Vyhlídce (zdravotní a sociální služby); r. 1998 poprvé realizována Tříkrálová sbírka; od r. 1999 funguje v rámci charity Stacionář bl. Zeferina (pomoc romským dětem); r. 2000 zřízen v prostoru bývalých kasáren Charitní (dnes Azylový) dům; r. 2001 zřízena Chráněná dílna Nazaret (šicí dílna)
pí. Anežka Hrdá	knihovnice VM	1992–1995	18. 10. 1992 knihovnu společně požehnali P. Jan Valenta a P. Jaroslav Kašpar
p. Václav Chládek	technický administrátor	od r. 1993	aktivní práce ve Fatimském apoštolátu
p. František Šverák	pastorační asistent v Brankách	od r. 1993	velká pomoc ve farnosti (při bohoslužbách, opravách farní budovy a kostela i při další činnosti); mimo jiné osobní řidič P. Uhra (vozil jej každý týden z Loučky); ve farnosti pomáhá p. Bedřich Marek, a jiné
p. Alois Žilinský	katecheta VM	od r. 1993	učí v Poličné
p. Ladislav Holeňa	civilní služba	1993–1994	velká pomoc při generální opravě varhan v Lešné r. 1994

*pokračování příště*

## Víte, kdo byl Pierre Teilhard de Chardin?

V letošním roce uplynulo 50 let od smrti významného francouzského paleontologa a náboženského myslitele, jezuita Pierra Teilharda de Chardin. Tento kněz – přírodovědec napsal během svého života kromě odborných publikací také celou řadu nábožensko–filosofických esejů, úvah a pojednání, které se setkaly jak s nadšeným ohlasem, tak zpočátku i s nepochopením a odmítáním. V nich se odvážným způsobem pokoušel o skloubení křesťanské víry s poznatky vědy o vývoji vesmíru a o evolučním vzniku života a lidstva, protože – jak sám říká – „jako průměrnému zástupci XX. století, kterému byly blízké myšlenky, zájmy a starosti jeho epochy, mu mohla zabezpečit vnitřní harmonii a vnitřní obohacení jenom ucelená koncepce světa a Krista.“<sup>(1)</sup>

Způsob chápání světa, „ke kterému došel v důsledku vývoje svého lidského a křesťanského vědomí“, shrnul do následujícího „vyznání“:

„Jsem přesvědčen, že vesmír je ve stavu vývoje. Jsem přesvědčen, že evoluce směřuje k duchu. Jsem přesvědčen, že duch v člověku dosahuje svého dovršení v osobní skutečnosti. Jsem přesvědčen, že nejvyšší osobní skutečností je kosmický Kristus.“

Za příčinu tohoto přesvědčení považuje „víru v život, tj. nevyvratitelnou jistotu, že:

- evoluce, která ve vesmíru probíhá, postupovala a postupuje od bytí nevědomého k bytí vědomému;
- vesmír jako celek směřuje k určitému cíli; z této cesty nemůže sejít, ani se na ní zastavit.

Svět jako celek má zajištěný úspěch, což – podle prvního uvedeného důvodu – znamená, že bude dosahovat stále vyšší úrovně vědomí.“

Tuto víru potvrzuje podle Teilharda následující úvaha:

„Mezi prvky světa, bereme-li je každý zvlášť, bohužel, jen málokteré dosahují svého cíle. Jsem ale přesvědčen, že tento všeobecný znak nepředurčenosti se nevztahuje na celek prvků skutečnosti. Jestliže až doposud probíhal se zdarem neuvěřitelně obtížný proces, jehož výsledkem byl vznik lidského vědomí ve světě působícím dojmem nepochopitelného zmatku náhod a neúspěchů, znamená to, že tento proces je vnitřně řízen silou vládnoucí neomezeně všemi prvky, ze kterých se svět skládá.“

S odvoláním na výroky obsažené ve Zjevení sv. Jana a zejména v listech sv. Pavla ztotožňuje Teilhard sílu řídicí vesmír s vtěleným Kristem:

– On je Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec“ (*Zj 22, 13*);

– v NĚm a skrze NĚho bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné (*Kol 1, 15*);

– v NĚm Bůh usmířil svět se sebou (*2 Kor 5, 19*);

– On přivádí k naplnění všechno, co jest (*Ef 1, 23*);

– On je všechno ve všech (*Kol 3, 11*);

– Jeho mocí jsme proměňováni k Jeho obrazu ve stále větší slávě (*2 Kor 3, 18*);

– v NĚm bude – až se naplní čas – všechno na nebi i na zemi přivedeno k jednotě (*Ef 1, 10*);

– On nám nabízí spoludědictví a slávu, kterou toužebně vyhlíží a očekává celé tvorstvo vydané marnosti (*Ř 8, 19*);

– On zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí (*1 Kor 15, 24*).

„V námaze a utrpení vtělení dobyl Kristus vesmír a vdechl mu duši. Po svém zmrtvýchvstání definitivně zaujal postavení Omegy vesmíru. 'Narouboval' se na hmotu, je neoddelitelně spojen s rozvojem ducha. Je tak silně vnořen

do viditelného světa, že od něho nemůže být oddělen, aniž by přitom nebyly zničeny základy vesmíru.“

Český čtenář se může s Teilhardovými myšlenkami, názory a vizemi seznámit v knize Pavla Želivana: Pierre Teilhard de Chardin – vědec a apoštol našeho věku, kterou vydala v r. 1968 Křesťanská akademie v Římě, v souboru studií Pierre Teilhard de Chardin, Svatá Hmota, (Refugium Velehrad–Roma s. r. o, Olomouc – Velehrad 2005) nebo v některém z jeho děl. V češtině zatím vyšly tyto publikace: Místo člověka v přírodě“ (Svoboda 1967), výbor statí s názvem Chuť žít (Vyšehrad 1970), Vesmír a lidstvo (Vyšehrad 1990), Jak věřím (Vyšehrad 1997), Slova víry (Velehrad 2001).

Na Teilhardův odkaz navazovala i letošní mezinárodní konference „Věda a náboženství 2005: Teilhard de Chardin, evoluce , globální spiritualita“, která se ve dnech 14. a 15. října konala na Cyrilometodějské teologické fakultě University Palackého v Olomouci. Sborník přednášek, které na ní zazněly, by měl vyjít v letošním roce.

1) Části textu označené uvozovkami pocházejí z děl TdCh, především z eseje Můj vesmír.

*Mgr. Jaromír Mikušek*

## Charita informuje

### Azylový dům, azylák, azyláč....

Podobné výrazy dnes slyšíme poměrně často a mnohdy sami nevíme, co si pod tímto pojmem vybavit. Jsou to utečenci z ciziny hledající azyl, bezdomovci, kteří dosud žili na ulici, nebo kdo... V naší farnosti už většina lidí ví, že jde o bydlení pro matky s dětmi, ale o jaké ženy a děti vlastně jde se neví. Jsou to opravdu ženy, které si vše zaviniily samy vlastní nezodpovědností, co se k životu staví tak, že jen kouří, pijí kafe a čekají, že se o ně někdo, třeba stát, postará bez jejich přičinění? Nebo to jsou ženy, které potkalo tolik bolesti, co by mnohým z nás stačilo na několik životů, ženy které vyrostly mnohdy v rodinách bez láskyplného přijetí, kde se pro ránu nešlo nikdy daleko a kde city a slabost neměli místo? Mnohdy je to kombinace obojího, mnohdy opravdu neví, co si se svým životem počít a proto jsou v Azylovém domě, aby se to naučily. Vždy jsou to však ženy, které milují své děti a snaží se jim dát víc, než co v omezené míře samy od života dostaly.

Pro představu uvádím autentickou výpověď jedné takové ženy, která v našem domě hledala úkryt před násilím ze strany svého muže, s nímž žila 15 let a měla s ním čtyři děti.

#### I.

Ta chodba je snad nekonečná! Nesmím brečet.

Pár postav nestydatě pozoruje nové obyvatele. „Chodit v botech by tu nemuseli.“ ozve se mi za zády.

Poslední formality, animátorka nás nechává na pokoji samotné.

#### II.

Pěkná kuchyňská linka, stůl, skříň, patrovky, rozkládací lůžka. Začínám vybalovat tašky, nejmladší šmejdí po pokoji, nejstarší je jedna velká zoufalost. Prostřední větší záclony. Blbost! Jenže právě tato blbost mě uklidnila – záclony na okně, za kterým je tma.

#### III.

Pořád jen spíme. Tolik hodin! Ruch na chodbě nás nezajímá. Propadnout se do spánku a nepřemýšlet...

#### IV.

Odvádím kluky do nové školy. Mohla bych se projít, ale pořád mám ty své stihy, každé přibrzdění auta mě děsí! Celé dopoledne čtu, odpoledne procházku s dětmi – skoro žádná z maminek nechodí ven. Smrdí tu celé dny. Život na chodbě? Divné.

#### V.

Neberu mu telefon, děsí mě jeho SMS. Nevydržím. Jsem na něj drzá. Konečně úleva. Pokládám telefon. Bylo to ode mě ubohé. Už mu to nezdvihnu. Stačí mi děsivé sny o něm. Bojím se usnout, je to sen, vím to, ale já tu dobře spím, tak si to musím prosnit až do rána...

#### VI.

Buch! Prásk! Ranní rituál na chodbě má jedinou výhodu. Nemusím natahovat budík. Svěrázné „klepání“ na dveře sousedky. Leknutím nadskakujeme všichni.

„Dej cigaretu!“

„Nemám.“

Záplava hlučných slov.

Pláč dětí.

Řev sourozenců. Šílená ženská, proč tak řve? Možná špatně slyší. Hrůza, ta řve!

#### VII.

Jsme tu měsíc. Děti se skamarádily. Já neodolala, porušila jsem varování! JAK SI JE NAUČÍŠ NA POKOJ, BUDOU TAM FURT. Jo, ale vydrž být zalezlá!

Lezou mi na nervy. Všechno mi tu leze na nervy!

#### VIII.

Buch! Prásk!

„Cigáro! Vstávej! Dej mi cigáro!“

#### IX.

BOŽE! Hroučím se do křesla na chodbě. Před domem mě odchytl manžel (... a stanou se jedním tělem...). Samozřejmě, byla jsem hysterická. Neviděla jsem ho několik týdnů, už si o sobě rozhoduju sama a POŘÁD SE HO BOJÍM. „Co ti dělal, Čaje?“ On tě bil? Proč jsi utekla?“, křičí na půl chodby, ač sedí vedle mě.

„Už nevím, nechci si to pamatovat. Deptal mě, nevím. Měla jsem utéct už dávno, teď se toho ochromujícího strachu nikdy nezbavím.“

„Máš ho ráda?“

„Už dávno ne, ale teď se mi stýská.“ Jsem blázen – po čem? Po nadávkách, ranách, ponižování, probdělých nocích, STRACHU?

„Zvyk je někdy silnější než láska“, říká. Najednou mi připadá moudrá jak babička Barunky Proškové. Mám chuť ji obejmout. Pohladím aspoň vzdouvající se břicho.

#### X.

Zase mě tu čeká. Hystericky volám paní Naďu. Jde mi na-  
proti a odvádí mě domů. Jde za ním. Stydím se, teď pozná,  
že jsem hysterka a srab. Její ženský instinkt a zkušenost po-  
znává jeho. Agresora. Úleva.

XI.

Buch! Buch! Prásk!

I přes dveře je cítit dusno. Později pochopím. Je před dáv-  
kami. Dochází peníze. Prásk! „Čaje, nemáš cibuli? A mr-  
kev? Udělej kafe, ne?“

XII.

Sedím a bulím. Věděla jsem to hned, že už to nevydržím.  
Řvala jsem celou noc. Nejstarší synek se vrátil k tátovi.  
Když se balil byl Drsnák a já Hrdá! Bude mu 15, chtěla  
bych se cítit tak dospěle jako on!

Cítím se jako NIKDO! Chci být pes! Chci svého psa! Chci  
utéct!

Slova útěchy hladí, ale otvírají další studnu pláče. Ale bylo  
krásné slyšet o sobě i pěkné věci!

XIII.

Statný policista se loučí a odchází.

Po soudním jednání mě manžel napadl ve městě.  
„Co se stalo, Čaje?“

XIV.

Píp, píp, píp – ve skladu zeleniny krouží vysokozdvížený vo-  
zík. První dny jsem si připadala jak na ARU – ležím a oni  
monitorují mé srdce. (To je fajn, už mám zase srdce!) Píp,  
píp – napjatě poslouchám, kdy přestane bít.

Nemůžu spát. Jdu k oknu. Nenávidím ten sloup! (Tady by  
se to krásně věšelo, pomyslí si ze zvyku – to není odraz  
mé psychiky, ale citát z Kulového blesku.)

XV.

Děti pod okny cosi budují. Zvykly si. Zvykla jsem si i já.  
Nazývala jsem to tu DŮM SMUTKU. Já vím, pořád to tu  
čpí ženským trápením, zlými sny, vzpomínkami, touhami,  
těly, které nikdo neobjímá. Azytlák – to určitě není místo,  
o kterém by ženy snily. Jenže doma se už nedalo vydržet.  
Doma už nebylo doma! Člověk potřebuje tak málo. Na  
čem uvařit, postel, skříň – a to tu je. (Co víc, vlastní WC  
+ sprcha)

XVI.

Ach jo. Musím jít dělat rajony. Remcáme – jedna jak dru-  
há. Lezem si na nervy.

XVII.

Buch! Prásk! BOŽE, proč tak řve?!

Dnes už vím. Ona jiná nebude. A má trápení. Tak řve ještě  
víc.

Já bulím.

Druhá se diví.

Třetí prožívá šok z nastěhování se.

Čtvrtá kojí.

Pátá pláče steskem po muži.

A všechny čekáme, že bude líp.

XVIII.

Těm venku je hej! Mají byty, žádné rajony, předpisy, záka-  
zy! Mají manžely...

„KRÁVO BLBÁ! Cos dělala celý den. To se ti to válí, co?  
Člověk se dře a čubka se válí, socka. Co zas řveš. HYS-  
TERKO! Já ti ukážu!...“ slyšela jsem doma často od Něho.  
Brr! Kolik jich to dnes poslouchá? Kolik jich dostane fac-  
ku? Kolik kopanec? Kolik jich bude celou noc plakat? Ko-  
lik manželek mužů s dobrou pověstí?

XIX.

Prásk! Bum! „Čaje, půjč mi cukr do kávy! Jo! Ona se  
válí!“

XX.

Válím se, poslouchám rádio. Však to pak dohoním. Hrají  
Haydna. Miluju to. A myslím na ty uplakané. Jestli dosta-  
nou odvalu sbalit svých pár švestek, děti a zazvonit.

AZYLOVÝ DŮM PRO MATKY S DĚTMI

XXI.

Čumendo na chodbě.

Bledý, provinilý obličej.

Dnes budeš dobře spát, tady se ho nemusíš bát.

Ale počkej ráno!

Prásk!

Bum!

PS: Co mi dal Azytlák? AZYL! ( po šesti měsících pobytu  
v azylovém domě)

PS2: Jsme tu 16 měsíců. Přibrala jsem několik kil, absolvo-  
vala 3 stání u opatrovnického soudu, 5 rozvodových. Ještě  
jsem manželka, druhá strana se opět odvolala. Ještě pořád  
nejsem schopná reagovat normálně, když s ním mám mlu-  
vit nebo s ním být v jedné místnosti. Ale už se s toho po-  
maličku dostávám. A taky jsem nebyla tak špatný člověk,  
ani manželka a matka, jak vždy tvrdil. A bohužel stále ještě  
tvrdí. Taky se mi vrátil Drsnák, drsnáček! Takže zas budu  
absolvovat nějaká stání (a druhá strana se bude odvolávat).  
Jednou jsem po nějaké domácí hrůze napsala kamarádce  
SMS, která ji vyděsila: KDYBYCH BYLA LOLA, BĚŽELA  
BYCH O ŽIVOT. (něm. film). Bylo mi tehdy nekonečně  
smutno... Myslím, že jsem běžet začala, zní to příšerně pa-  
teticky, ale jo. Tehdy, když jsem tu zazvonila a procházela  
tou chodbou.

PS3: ta chodba je mimochodem konečná. Všichni to víme,  
děláme na ni rajony. A remcáme... Všichni... Ale žijeme  
beze strachu, co bude, až se vrátí... (Po dvou letech po-  
bytu)

ČAJE = dívka, žena (romsky)

„autentický text“ – bez red. úprav a korektur (pozn. redakce)

### „Azytlák“ a naše plány do budoucna

Azylový dům pro matky s dětmi provozujeme od roku  
2000. Během pěti let jeho existence se vyvíjel obsah služeb,  
které zde poskytujeme, měnila se struktura klientely, měnily  
se nároky kladené na personál i na vybavenost zařízení.

Zkušenosti získané provozováním azylového domu a zku-  
šenosti spolupracujících organizací (např. ROSA, pro-  
Fem, Armáda spásy aj.) nás vedly k hlubšímu zamyšlení

nad rozvojem služeb ženám nacházejícím se v těžké životní situaci. Začala se postupně vytvářet představa dalších potřebných služeb až získala podobu další části azylového domu s volnějším režimem (obdoba domu na půl cesty) a projektu Poradenské a terapeutické centrum pro ženy v těžké životní situaci. Našimi klientkami jsou budoucí ženy – oběti obchodování s lidmi, ženy – oběti domácího násilí, ženy – matky, nezvládající svoji roli.

Azylový dům pro matky s dětmi provozujeme v objektu, který je od ledna tohoto roku v majetku Charity (město nám jej prodalo za symbolickou částku 1000 Kč).

Objekt jsme v minulosti zčásti zrekonstruovali; vybudovali jsme 10 azylových bytových jednotek a 2 krizové bytové jednotky, opravili střechu. V budoucnu plánujeme uvolnění zbývajících prostor právě k využití pro další služby ženám v těžké životní situaci. V návaznosti na naše plány a s ohledem na technický stav budovy jsme se rozhodli v příštích letech realizovat investiční projekt Rekonstrukce prostor pro služby ženám v těžké životní situaci.

Co nás tedy čeká? Mimo výše zmíněné vybudování 5 bytů „na půl cesty“ a poradenského a terapeutického centra, výměna všech oken (některými nám bezostyšně fouká do pokojů), zateplení celého objektu, zajištění bezbariérového přístupu – úprava vstupů a vybudování výtahu, vybudování garáže a malé kapličky.

Na stavební úpravy a opravy prostor pro služby ženám v těžké životní situaci byl vypracován rozpočet s celkovými náklady 7 269 892 Kč. Zhotovitel díla zatím nebyl vybrán, vzejde z výběrových řízení.

#### Náklady jednotlivých etap:

Terapeutická a poradenská činnost	868 000 Kč
Výměna oken	1 100 000 Kč
Zateplení všech čtyř průčelí objektu	1 082 710 Kč
Schodiště do krizového centra	459 457 Kč
Osobní výtah	1 074 935 Kč
Sociální byty	1 956 597 Kč
Garáž, kapele, terénní úpravy	728 193 Kč

Obracím se na Vás s prosbou o podporu tohoto investičního projektu. Můžete nás podpořit peněžitým darem zasláným na náš podúčet 35-1766921369/0800 (tento účet je vyčleněn pouze na příspěvky na rekonstrukci).

#### A zároveň Vás srdečně zveme na Posezení u cimbálu,

kteří se uskuteční dne 21. 4. 2006 ve 20<sup>00</sup> v sále Kulturním Domě Hrachovec. Přijďte si zatančit, něco dobrého sníst, pobavit se a taky, jak jinak, svojí účastí podpořit naši činnost a rekonstrukci „Azyláku“. Vše, co zde vyděláme, ještě zdvojnásobí Nadace Divoké husy.

Přijďte, rádi vás přivítáme. Pokud máte zájem o lístky, kontaktujte paní Machalskou – telefon 777 672 900, případně se obraťte na kteréhokoliv zaměstnance Charity a on už Vám lístky zajistí.

Sylvie Táborská

## Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

### O následování vzkříšeného Krista

„Křesťan je ten, kdo je jím nejen podle jména, ale i skutky. Ten, kdo napodobuje a následuje ve všem Krista. Kdo je svatý, neposkvrněný, poctivý, neporušený. Ten, v jehož srdci nemá místo zloba, ale má je plné lásky a dobroty. Nikomu nedovede uškodit a všem pomáhá. Křesťan je ten, kdo podle Kristova příkladu nedovede nenávidět ani své nepřátele, ale spíše činí dobro svým odpůrcům a za své pronásledovatele a nepřátele se modlí.“ (Sv. Augustin)

Dlouho před Kristem napsal jeden starozákonní věřící: „Jestliže chceš Pánu sloužit, připrav se na zkoušky. Měj čisté srdce a jednej rozhodně“ (Sir 2, 1).

Rozhodnout se pro Krista znamená nezacpávat si uši před hlasem volajícím: „Pojď a následuj mne!“ Znamená to jednat podle zásady „všechno, nebo nic“. Následovat ho, ať to stojí cokoli. Neexistuje tu žádná zlatá střední cesta.

Chceš-li následovat Zmrtvýchvstalého, musíš:

- pochopit, že Božího království se zmocňují jen ti, kdo o to celou svou bytostí usilují;
- vložit všechno do rukou Božích, zcela se mu odevzdat, i když nevíš, kam tě cesta povede;
- osvědčovat každodenně věrnost svému rozhodnutí;
- mít široké srdce pro všechny, pro celý svět;
- počítat s nesázemi, útoky, vnitřními boji, se zraněními, slzami, ...

Řekneš-li Kristu: „Ty jsi mně miloval první, Ty jsi má radost, má největší láska, nechť mi to stačí“, tvé zápasy tě neochromí. Postaví most od strachu k důvěře, od rezignace k tvůrčímu nadšení a promění se ve zdroj lásky. Lásky v té nejčistší podobě. Lásky, která se člověka zmocňuje. Lásky silnější než smrt.

o. Jaroslav Kašpar

## ZŠ Salvátor

### Misijní koláč

V neděli 26. března jste si mohli po všech mších svatých za dobrovolný příspěvek zakoupit tak zvaný Misijní koláč a jeho koupí tak přispět na základní životní potřeby lidem v misijních oblastech. Dovolujeme si poděkovat všem, kteří pekli a pomáhali při pečení, dopravovali či kupovali. Na konto Papežských misijních děl jsme díky vaší štědrosti mohli odeslat 13 715,50 Kč.

### Přijímací zkoušky

24. duben bude pro žáky 9. ročníku dnem velmi významným. Budou totiž skládat přijímací zkoušky na střední školy. Přejeme jim, aby je složili úspěšně.

### Školní akademie

Další ročník této již tradiční školní akce se uskuteční v pátek 5. května v 15<sup>30</sup> v sále KZ. Program se již připravuje a rozhodně nebude nezajímavý. Jste srdečně zváni.

## Škola v přírodě

Žáci 6. ročníku se vypraví na školu v přírodě do Březové u Říмова v prvním týdnu po velikonočních svátcích, žáci I. stupně za stejným účelem navštíví Bystřici pod Hostýnem v termínu 8.–12. května.

Čtenářům ŽF přejeme radostné a požehnané Velikonoce.

L. Černochová

## Druhý vatikánský koncil: podnět k celkové a zásadní revizi katecheze Církve

*dokončení ze strany 1*

Pouze v závěru dekretu o pastýřské službě biskupů nalezneme žádost či pokyn, aby byl vypracován direktář pro katechetickou výchovu křesťanského lidu, který by obsahoval základní zásady a rozvrh této výchovy. Při zpracování mělo být přihlédnuto k připomínkám komisi a koncilních otců. Požadavek byl splněn o několik let později: 11. dubna 1971 bylo vydáno Všeobecné katechetické direktorium.

Přestože druhý vatikánský sněm neřekl o katechezi výslovně nic speciálního, jeho poselství jako celek se týká přímo základu identity katecheze. Tento základ má tři prvky: Boží slovo, víra a Církev. Je známo, že na koncilu došlo ke zřetelné změně chápání každé z těchto skuteč-

ností. Stačí připomenout konstituce Světlo národů či Radost a naděje, které vyjadřují, jak vnímá Církev sebe samu odlišně než po celá staletí dříve.

První pokoncilní desetiletí bylo mimořádně rušné a dramatické. Pomineme-li nepočtenou skupinku průkopníků obnovy katecheze (kteří teď už s oficiálním uznáním magisteria s úlevou a radostí pokračovali v tom, o čem byli přesvědčeni už před koncilem), mnozí jiní katecheti se naopak cítí zaskočeni, nepřipravení na „lavinu novinek“. Toto období, poznamenané takřka jakýmsi vpádem nových výrazů a nových způsobů katechizace za využití nových technických prostředků (především audiovizuálních), bylo obdobím velké aktivity, iniciativ, hledání, zkoušení. Objevuje se mnoho nápadů, některé přímo na hranici extrémů. A to vše probíhalo s tak velkou rychlostí, že lidé ztráceli chuť či odvalu pokračovat. Nejen jednotlivci, ale i celé instituty se ocitají v krizi (Anglie, Belgie).

Usilovnému hledání spojenému s napětím a konflikty se vlastně nelze divit. Vždyť jestliže se už dříve jevily problematickými některé aspekty v katechezi, nyní se zdálo, jako by všechny dimenze katechetické činnosti se octly v krizi či se staly problematickými: zdaleka ne už jen obsah či metody, nýbrž i subjekty a adresáti; vedou se diskuze o účelu a cíli katecheze, o její struktuře, o výrazových prostředcích, o technických pomůckách atd.

*pokračování příště*

*P. doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th. D.*

## Zamyšlení

*Vzhledem k aktuálnímu dění nejen poslední doby, ale i posledních let Vám přinášíme úvahu kardinála Miloslava Vlka.*

S prohlubující se dekadencí naší politické scény se v poslední době množí vážné a hluboké úvahy o kořenech této situace a o tom, kde má tento „debakl“ politické a společenské kultury v našem národě své kořeny. Hovoří se o (ne)vztahu k vlasti, o nedostatečně rozvinuté občanské společnosti, o dědictví minulosti, o národním charakteru nebo o souběhu všech těchto prvků. Domnívám se však, že kořen leží ještě hlouběji a že o něm nemluvíme. Spočívá v tom, že jsme nepřijali a nepřijímáme základní obecně platné a na člověku ani parlamentech nezávislé principy a duchovní zákonitosti, s nimiž je úzce spjatá naše lidská identita. Příroda má své dané, neměnné zákony, které musí být respektovány, a nejsou-li – příroda se mstí! Ještě silněji to platí o principech duchovních, platných v mezilidských vztazích. Nejsou stanoveny žádným lidským, ač třeba nejvyšším světovým grémiem. Nejedná se tu o nějakou náboženskou doktrínu či morálku, ale o principy, jejichž existence je obecně uznávána a které jsou nedílnou součástí naší existence.

V lidské společnosti však došlo k určité schizofrenii, k oddělení těchto „vtisknutých principů“, které jsou vloženy do nejhlubšího nitra člověka, do našich genů. Člověk ve velké

iluzorní touze po svobodě odvrhl neměnné pevné nezničitelné principy, které cítí jako svazující. V touze po ničím neomezené svobodě odvrhl i Dárce těchto zákonitostí a svou určitou závislost na něm. Rozvinutím neomezené lidské svobody (nejsem ani trochu proti lidské svobodě), která není závislá na nikom a na ničem, na žádném principu či Principu, dochází k nerespektování stejného práva na svobodu, které má také můj bližní, s nímž jsem si roven, protože má stejnou důstojnost Božího tvora jako já. Tak bylo porušeno principiální paradigma lidských vztahů a otevřelo se východisko jejich současné krize na mnoha rovinách společnosti. Jak je patrné, nehovořím zde o potřebách církve a náboženství, o zmenšování prostoru jejich svobody aj. – to patří do jiné oblasti, i když také důležité.

K naší identitě patří neodmyslitelně touha milovat, být pro někoho důležitý a potřebný - a také být milován, být přijat. To se nedá zničit, vykořenit z lidského srdce. Všimněme si odlesku této identity na tváři nemluvněte v náručí matky, kde se cítí bezpečně, ačkoliv o světě kolem sebe ještě mnoho neví. Ale z obětí a laskání velmi dobře chápe: tady jsem přijato, tady jsem „doma“. A proto se jeho psychika může dobře rozvíjet. Poslechněme si ale také vyznání jednoho narkomana z rozvrácené rodiny, který nakonec skončil ve vězení: „Nikdo mě neměl rád a tak jsem si svým jednáním vynucoval pozornost. Snažil jsem se, aby se mě aspoň báli! Mstil jsem se společnosti za to, co mi zůstala dlužna!“ Pa-

prsek světla, že existuje přece někdo, kdo ho má rád, mu ve vězení zachránil život a způsobil obrat v jeho jednání.

K naší identitě patří neodmyslitelně láska – ne pouze jako nějaká náboženská, morální kategorie, ale jako bytostná součást naší každodenní, nejen „soukromé“ existence. Když z ní žijeme, cítíme, že naplňujeme svůj smysl, že jsme tím, čím máme být, pokud už někdo úplně své zdravé citění nitra nezničil. Absence této, pro normální existenci nenahraditelné hodnoty, se neoddiskutovatelně projevuje již u nejmladší generace v šikaně, ano i ve vraždách, které děti někdy páchají, a také v ostatních „duchovních stínech“ této generace. Je to zvrácená, možná neuvědomělá vzpoura proti tomuto existenciálnímu nedostatku.

Dále se absence základních hodnot projevuje v hrubosti společenského života. V současné době je nejzřetelnější zvláště u politiků. Zdá se, jako by politici při svých předvolebních aktivitách tyto skutečnosti vůbec nebrali na vědomí. (Já vím, nepřináší jim to politické body!) Z kultury závisti a nenávisti vyrostly v minulosti dva hrozné systémy – nacismus s koncentráky a komunismus s gulagy a miliony mrtvých. I kultura politické nenávisti přináší dlouhodobě nebezpečí značných společenských důsledků, poněvadž politici jsou v určitém smyslu modelové osobnosti před zraky národa. Svou razantní praxí vzájemné nenávisti, jak jsme toho každodenními svědky, vlévají jed politické nenávisti do žil naší duchovně podvyživené společnosti, která postrádá v mezilidských vztazích širší praxi lásky a odpuštění, které jediné je schopno rozlomit začarovaný kruh nenávisti. Naše národní kultura postrádá kromě toho také praxi smíření jako bezpečného prostředku k obnovování vztahů.

Nedostatek uvedených principiálních hodnot je východiskem a příčinou celé mizérie naší politiky. Dokud nepřestanou politici usilovat jen o moc a peníze a nedají na přední místo dobro jedince a společnosti, do té doby se u nás mnoho nezmění. Naopak! Boucháním do stolu a diktátem k žádné dobré změně nedojdeme. Alternativní styl života nabízejí některé části naší společnosti, kterým jde opravdu o hodnoty – různá občanská seskupení, charity, dobročinné organizace, univerzity, církve aj.

**Vraťme se, přátelé, ke své základní lidské identitě, k tomu, co jsme a být máme. A začněme u sebe!**

*převzato z TS ČBK*

## Mariánské informace

Hlavní host 1. mariánské soboty v květnu bude v ČM Fatimě Koclířov exorcista z Malty P. Elias Vella. V případě zájmu pojedje autobus. Je ovšem nutné se mi přihlásit včas.

Všem čtenářům Života farností přeji a vyprošuji milostiplně prožití svátků Umučení a Zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista a požehnaný celý květen, měsíc Panny Marie.

*Václav Chládek*

# Znamení kříže

Dobu postní jsme prožívali s pohledem na Kristův kříž. Vyvrcholením bylo jeho uctění při velkopátečních obřadech. Mějme však na mysli, že obdobně máme být disponováni, kdykoliv děláme znamení kříže. Jde o úkon zbožnosti, nikoliv o pouhé mechanické gesto. Zamysleme se nad tím!

„Velmi prostým a konkrétním způsobem, jak uctít Ježíšův kříž, je znamení kříže.“

Už v prvotní církvi se křesťané žehnali na čele malým znamením kříže. Postupně je nahradili větším znamením od čela k hrudi a od levého ramene k pravému.

Žehnat se křížem je totéž jako chránit se pevným štítem: Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? (Řím 8, 35). Když Ježíš visel na kříži, už nenesl kříž, nýbrž kříž nesl jeho. Podobně v něm můžeme nalézt oporu i my.

Znamení kříže je konkrétním shrnutím naší víry. Začínáme je nahoře na čele. Všechno má svůj začátek nahoře v nebi, u Otce. Ten je podstatou a zdrojem života. Poté ruka spočine na srdci. Bůh sestupuje z nebe, stává se člověkem v Ježíši Kristu a přebývá v našem srdci. Vertikála směřující shora dolů představuje vtělení. Pokračujeme od levého ramene k pravému. Všechno spojuje a sjednocuje Duch svatý. V něm Bůh působí na zemi, v našich horizontálních vztazích a v konkrétním jednání.

Namísto gesta se ale sami můžeme stát křížem, rozpráháme-li ruce. Člověk je nejkrásnější, když pozvedá ruce v modlitbě nebo aby mohl druhého obejmout.

Znamení kříže nám trvale připomíná, že jsme ukřižováni spolu s Kristem a že už nežijeme vlastním životem (srov. Gal 2, 19–20).“

*Z knihy Winfrida Stinissena „I dnes je den Boží“  
Mgr. Pavel Kotas*

## Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Jiří Kubáň Lenka Bechná

Prostřední Bečva 180 Velká Lhota – Malá Lhota 38

## Na konec své pozemské cesty došli

Branky

Marie Andrisová \*21. 3. 1940 +22. 3. 2006 Branky 256

Valašské Meziříčí

Anna Pechová \*21. 7. 1930 +14. 3. 2006 Jasenice 31

Helena Tvrdoňová \*10. 8. 1949 +17. 3. 2006 Vsetínská 1005

Marie Ševečková \*9. 3. 1948 +30. 3. 2006 Poličná 25

Anna Kovářová \*27. 8. 1954 +31. 3. 2006 Hrachovec 216

Život farností číslo 4, ročník XIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 16. dubna 2006

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>